

RENAIXEMENT

Setmanari Republicà Nacionalista

Portaveu de les esquerres del districte del Vendrell

ANY II - NÚM. 72

18 d'Agost de 1923

SUBSCRIPCIÓ

Vendrell. . . 2'00 ptes. trimestre
A fora. . . 2'50 »

PREU: 25 cènts.

Direcció: Mar, 5, Teléfon 808

Redacció: Centre Republicà Nacionalista, Teléfon 801

VENDRELL

No es tornen els originals

Dels articles ne responen els autors.

Anuncis a preus convencionals

L' EIX TRENCAT

QUAN a Madrid ens tifllen als catalans, de descontents, de mal patriotes unitaris i d'intransigents, hom despullant-se de tota emotivitat nacionalista present, recorda encara que a ultims del segle passat, quan la política espanyola era sostinguda per uns homes i una moral no tan cáustica com la dels nostres dies ja l'apostol del federalisme adoctrinava saviament que l'idea federal s'extenia i avançava.

«Qui no demana ja l'Autonomia de les regions, preguntava. Catalans, Aragonesos, Valencians, Bilbains, Guipuzcoans es queixen de les traves que l'Estat posa al seu desenroflament i volen esser autonomes».

Ha transcorregut un quart de segle gestat de calamitats i aquella autonomia que ha sigut mendicada amb totes les tortures del esperit, ha sigut desoida sempre per la supèrbia sobirana dels Poders Centrals.

De res han valgut ni les súpliques, ni les increpacions ni les amenaces; de res ha valgut que la exasperació hagi emmetzinat el nostre ànim amb totes les rancunies i de res ha valgut tampoc, que d'autonomistes passéssim a nacionalistes i de nacionalistes a separatistes. Cap estima s'ha tingut a la nostra grandesa passada, ni cap consideració a la vida actual, ni cap atenció a les nostres queixes, ni cap mirament a la nostra personalitat...

El carro d'Espanya continua assentat damunt les rodes de les seves regions trontollant i tombarejant tan aviat per les ermes planuries manxegues, com per costes africanes seguint només que per viaranyes intransitables, ferestecs i bruts de llot i de sang. El carro va estavellant-se per si sol i les rodes ja grinyolen desesperadament maleint l'eix que les subjecta.

Ai pero, que no passarà pas un altre quart de segle, sense que aquestes rodes no es desprenguin, per a seguir cada una el seu destí, deixant per sempre mes el carro mig tombat en qualsevol pedregam abrupte. Falta sols que l'eix es dongui; que l'eix espiritual fa ja alguns anys que està trencat.

Ara mes que mai

Als amics del districte de vendrell

A MINORAT quelcom l'enervament que produí en el meu afadigat esperit, la passada lluita electoral de diputats a Corts, pretenia su- ara descansar aquests mesos d'estiu, per a fer pública després l'actitut meva a seguir en endavant, i posar-me immediatament a treballar amb mes intensitat que mai, per a organitzar com ens cal aquest districte, i privar així, que no sigui aquest, un indret desprestigi- at de Catalunya, que insensible a tota emancipadora idealitat, perdí inclús la valor moral de la seva personalitat pròpia col·lectiva.

Així pensava, mes avui requerit per bons amics meus de Vendrell i desitjós de desmentir certs tendenciosos rumors propagats segurament per determinats elements que fan de la política un relaxament difamatori, no dubto gens en avençar aquesta declaració personal meva, ben coneguda ja pels més significats amics de tot el districte.

No precisa certament que jo faci un acte de fé dels ideals que fins avui he sustentat a fora i arreu d'aquestes terres amb la franca valentia de la mes ferma convicció; no precisa tampoc que jo explani un dictament de orientacions i de promeses, quan tothom sap que sempre he posat tot el meu bon desig en servir, tant com he pogut, els interessos del districte. Cal sols dir que la meva actitut es la del home que pregonament agrait d'un districte que abnegadament s'ha esforçat en demostrar-li que cifrava en ell no sols la seva voluntat, sinó el seu anhel polític, i que per lo tant, ara mes que mai, dec posar-me al seu costat i si es precis sacrificar per ell ma vida, que tant repartida ja tinc per tots els seus pobles i vilatges!

Finits aquests mesos d'estiu empendré novament la meva ordinaria i coneguda ruta de contracte amb el districte i amb ella penso iniciar una intensa campanya en el ordre social i polític, en la qual hi deposito tota l'esperança d'una futura regeneració triomfadora dels nostres ideals.

Si hi ha qui coneguent-me suposés una altre cosa, fundant-se en el resultat de l'última elecció, que recordí que si en 1918, al perdre la primera elecció, vençut en noble lluita, vaig treballar coratjosament i triomfar per fi, amb més coratge ara que se m'ha arravatant violentment

l'acta em toca defensar la voluntat d'aquest districte tan mal befada,estrafeta i ultratjada...

I com no ha d'esser així, si malgrat els 50 ó 60 mil duros gastats per el candidat ministerial, si apesat de l'apoi d'aquesta immundicia que s'anomena "caciquisme" i de la guardia civil de la "provincia" concentrada en el districte i contra totes les inqualificables coaccions oficials i particulars traicions, i vendes de "censos en pes" vaig obtindre 600 vots més que en la penúltima elecció en que vaig triomfar, com no ha d'esser així, repeteixo, si seria per mí, una ingratitude una covardia i una traició que deixés el meu lloc a merced de quatre vividors de la política, en les presents circumstancies.

Es que la meva voluntat no ha d'influir en el comportament heroic de 3.900 electors... "dels que no es veuen" que varen seguir-me amb tot el seu enardiment?

Nó; lo ocorregut en les eleccions de 29 de Abril ultim, es un senzill episodi de la vida política, assajat vergonyosament a tot Catalunya i adhuc a Espanya per la concentració d'aquest Govern Lliberal que tants tristos fracassos porta a sobre.

El districte de Vendrell es un districte essencialment d'esquerra. En ell no pot pendre-hi arrel ni el caciquisme, ni la runa desprestigiada coneguda per les dretes, que sols l lensant moltes milspessetes poden arribar a arrabassar una acta. Davant d'aquesta realitat hi ha que pensar que no sempre s'escau un boig que pagui els vots a 15 i a 20 duros tenint que comprar-los des del primer al 4.000 i picu; i que si aquesta prostitució de venda es repetís massa, també hi ha que pensar que els districtes saben dir prou, i acabar quan arriba al cas, amb l'escarni, la deshonor i l'estigma dels malvats.

LLUIS FIGUEROA

El Congrés de la Premsa Nacionalista

Amb un espontani entusiasme verament esperançador, ha sigut arreu recollida l'idea de la celebració d'un Congrés de la Premsa Nacionalista, que pugui aplegar a tots els representants dels periodics catalans que en nostra terra propaguen i santifiquen el flamareig diví del amor Pàtri.

No cal dir amb la joia que nosaltres veuríem que es portes a cap aquesta magna obra, que tan definitives orientacions podria aportar als periodics nacionalistes, entre els quals RENAIXEMENT adherint-se a l'idea, gustosament hi prestaria el seu concurs.

Som revolucionaris

EN aquests moments tan remarcadament evolutius com definitius per a la personalització espiritual de nostra Patria, tot s'els agrupaments patriòtics, republicans i socials de tendències radicals, van exposant i fent públic el seu acte de fé amb tota la valentia de la mes concreta i natural francesa.

Malgrat aquestes nobilíssimes definicions ben dignes de nostra lleal temperament, nosaltres hem de dir que ni les desenfrenades impaciències extramades d'alguns, la poruga retenció encongada dels altres, les creiem prou admisivess per a seguir-les amb la ma el cor i a ulls clucs coms uns fanàtics.

Ens plauen els radicalismes, ens enamoren les concessions, ens captiva l'acció per violenta que sigui sempre que la creiem justa i oportuna, en una paraula, som revolucionaris, perque el nostre esperit cerca una transformació ideal que mai pot estar d'acord, ni amb l'arcaica constitució present, ni amb el procedir dels homes governamentals, ni amb l'estabilitat del regim i les coses actuals. Som revolucionaris perque voldriem el mon regit per unes normes mes equilibrades, mes nobles, mes justes, mes humanes; som revolucionaris perque la nostra consciència se sent violentada contra la vida privilegiada dels uns als altres; som revolucionaris per temperament, per inquietuts espirituals i adhuc si es vol per romanticisme, però el nostre temperament sent aquesta inquietut rebel d'una manera tant sublim i tan profunda que no pot concebre una revolta preparada i teoritzada i a plaç fixe, com fins ara algunes de les mes sanes institucions nacionalistes han vingut preconitzant, al nostre poble.,

Ningú pot girar, ni deturar el curs de les evolucions de la vida i aquestes també porten el seu fons revolucionari. Quan arriba l'hora el destí es compleix inevitablement. Aquest segueix immutable el seu camí i prefindre adelantar-lo o atrassar-lo ee endebades.

Nosaltres som revolucionaris, però no portem cap previsió de la revolució. Quan arribi l'hora de tirar-nos al carrer no sabem si anirem amunt o avall; ni sabem si per company de barricada tindrem a un amic o a un desconegut. Som revolucionaris que creiem amb lo imprevisit, que no sabem quin dia ni quan serà el moment senyalat per a seguir la seva empena. Pot la revolució esser molt lluny i pot estallar demà; pot esser produïda per un gran cataclisme i pot esser-ho per qualsevol incident fortuït, ja que la revolta no te hora pels homes senyalada, ni obeix a cap ordre serena, ni a cap disciplina meditada; perque es una febre, una indignació, un anhel, un desbordament passional que es contamina i esclata per si sol quan el moment arriba.

X.

Florilegi patriòtic

Si no podem estendre el braç per alçar l'arma, no l'em d'estendre tanpoc per donar la mà a l'opressor,

A. ROVIRA I VIRGILI

La Espanya, llevat de la gloriosa història de la Corona d'Aragó, no ha conegut el gran patriòtisme, el que emmotlla un ideal col·lectiu, que crea una veritable i contínua política interior i exterior, que coordina les aspiracions i els temperaments de més pregona diversitat en una ànima immensa, incapaç de sopors seculars. Fins a la mateixa guerra de la Independència, l'Espanya castellana ha tingut només que lluites de religió. Lluites de religió han estat després les guerres civils. I, dins els fenòmens col·lectius, el catalanisme és, cronològicament, dins l'Estat espanyol del segle XIX, el primer patriòtisme.

Josep CARNER

Quan a una nacionalitat se li desperta la consciència de que hom és, treballa desseguida per produir l'Estat, expressió de la seva voluntat política, instrument de realització de la seva política propia.

E. PRAT DE LA RIBA.

Biblioteca Popular

Moviment del mes de Juliol

Han concorregut en el passat mes de Juliol, 1308 llegidors; 363 homes, 349 dones i 596 infants: Han consultat, 1592 obres: Llibres d'infants, 895; Literatura, 420; Belles Arts i Esports, 84; Historia i Geografia, 63; Enciclopedies i Obres Genarals, 45; Ciències aplicades, 39; Ciències teòriques, 16; Dret i Ciències Socials, 13; Filosofia, 12; Filologia, 8; Religió, 5; Llegidors de revistes i periodics, 303.

Servei de préstec: Han fet us d'ell 41 inscrits: 20 Homes i 21 dones: Han consultat, 84 obres, 7 d'elles han estat demanades a la Biblioteca de Catalunya.

De la Direcció Tècnica de Biblioteques Populares, s'ha rebut un lot de llibres compost de 60 obres. Es troben ja a disposició dels llegidors.

Les Lectures recreatives per a infants que es donaven els dijous a la tarda, queden suspeses fins a la propera tardor.

Efectes caniculars

EN aquests temps de canícula, en que segons ens diuen els astrònoms, la estrella Siri, neix i es pon amb el Sol, no es d'estranyar en que passin per la Terra aquestes xafagoses onades de calor que encenen-nos la cara com una sindria ens obliguen anar pel mon derretint suc com una esponja.

Una d'aquestes onades de calor, una d'aquestes insolacions ha passat també pel Vendrell, i ha fet estralls, havent-se produït en la Redacció de «El Vendrellense» un cas d'acolorament maníac, que ha acabat per a produir-los-hi un *suçorífic* article capaç de deixar a tots els vendrellencs caps-caiguts per tot l'istiu.

Els efectes caniculars han fet que el *Órgano de la coalición de las derechas... i demás familia* ens dediqui tot el número contestant al nostre article titolat «Resumint festes» i ho fa tant fidelment *razonando con letras de molde* (segons un dia s'expressava) que pobre article nostre, ha quedat tant esquartrat, tergiversat, capgirat i malparat, que nosaltres que coneixiem moltes *habilitats* de la gent de «El Vendrellense» no els sabiem aquesta pobra i capriixosa manera d'empatollar-se troques, diguem-ne periodístiques.

Això ens prova una vegada mes que en aquest mon cada ú es com es i que poca cosa mes podem esperar d'una *comparsa* que dedicant totes les seves especuloses energies en defensa d'una política de descredít exorca i fracassada, representada pel Poder Central, en mires sempre al biberóu caciquista i contraria a tot el que signifiqui Moralitat, Justícia, Llibertat i Progrés, ha sigut, es i serà sempre, la ré-mora i la desferra de la corruptela ciutadana i l'entrebanc de totes les reformes profitoses i enlairades.

Per això, si no fos que sabem la deria que te aquesta mena de gent de viure de la martingala sense idealitat i sense cap intenció bona que els acompanyi i que ocupar-nos d'ells es fels-hi un honor que ens repugna i violenta, creguin que seria curiós poguer-ne fer de cada un d'ells un estudi cronologic.

Tal volta un dia (quan no faci tanta calor) ho intentarem, entretant tothom que siga imparcial i tinga un criteri clar i recte reconeixerà els bons desitjos del nostre article «Resumint festes» en pró dels interessos morals i materials d'aquesta vila que *ells* han comentat d'una manera tant innoble com insultant.

De moment deixem-los: Al capdevall son els únics capaços de sentir afició als carreus de R. O. perquè la seva *popularitat* no arriba a lograr que el poble (apesar de procurar sempre *pel bon nom de Vendrell...* i pel seu estómac) s'arrisqui a confiar-

los mai cap carrec. Son massa *populars* i massa *coneguts* i de tant que ho son, s'han de valdre del favor oficial per a obtenir el que no podrán obtenir mai del poble.

Ja sabiem nosaltres que el nostre citat article tenia que causar molesties i ferir l'amor propi d'algunes personalitats de guardarropia. Això i les insolacions atmosfèriques, ha motivat tot aquell desbordament de lletra morta, propia d'algun malhumorat o d'algun *malversador...* de temps a falta d'altre cosa.

No volem en aquests moments ocupar-nos dels *desahogos literaris* de «El Vendrellense» majorment quan han sigut produïts per efectes caniculars susceptibles al seu amor propi de... temperatura, encara que parlant seriament en sentim una gran recança de no fer-ho.

Seria tan deliciós, tan suculent, tan divertit el poguer anar seguint i comentant aquella caudalosa catilinaria, pero per altre part es tan llarga... que un quan veu aquell desfet de temps periodístic acaba per perdre l'*oremus* i la confiança.

L'*oremus* per aquell enorme cargament de lletra menuda, i la confiança perquè a última hora hom no sap si tot allò va de serio o va de broma, perquè fillets, qui llegeixi aquells virt i picú d'adjectius ridículs i diterambics enlaltint al nostre mai prou alabat alcalde de R. O. i no esclati amb la rialla mes fresca de tota la seva vida, que es faci mirar pel metge perquè està irremissiblement fumut...

En quant al nostre article «Resumint festes» a ningú sorprendrà que al dirigir-nos a totes les entitats i forces vives de la vila, tinguessin la omisió expressa de no al·ludir a la *Coalición de las derechas* i al periodíc que la representa, ja que al nostre entendre aquestes forces no son res mes que una força fantasmagòrica, híbrida i bajana, i per lo tant, ni política, ni social, ni moral ni materialment representen res en aquesta població. I si quelcom representen, no passarà d'esser un focu, que l'Higiene Municipal convindria que en be de la salut pública, no descuides per evitar contagis.

Cal doncs que tots els vilatans es previnguin per tots els mitjants higienics que la ciencia recomana, per evitar que entre els efectes de la *ola* de calor i les teories i tonteries de la *Colición* no hagem de presenciar un cas catastròfic en aquesta vila.

Cal estar ben previnguts i per això no hi ha com formar el cordó sanitari entre els elements de bona voluntat per a precaver-nos de qualsevol invasió epidèmica-infecciosa.

J. A. S.

“Putaca”

UNA noche de luna en la playa... Així comensaven uns versos del nostre antic periodíc “El Demócrata” per acabar si mal no recordo, *que vol que li digui fa molta calor*.

Quin temps aquells de “El Demócrata” en que es feien tots els discursos en castellà poc més o menys com els dels *diablos* de l’Arbós; en que “La Lira” feia *saraus*, versos en Pepet, es portaven farvalans i *panitorios*, i les gaseoses feien pet... Tot aixó sembla que no tornarà encara que hagi tornat l’us de l’Alcalde de R. O.

Malgrat aquest passat que ens refresca l’esperit, torna cada any la calor, i ara des de que el sol com em *llòtic* (brut) va mostrant al mon les taques de la cara, més mal genit sembla que tingui i més mal-carat es torna.

I pensar que sota aquesta rodella de foc, que ens rosteig de viu en viu, encara hi han *caqueros*, (prelenciosos) que tot prenent un gelat us diuen que “aixó és vida”!

En Jaume Raventós que ha contat les tres o quatre mil calories que un home consum diàriament al viure, eslic segur que no sap quantes acalorades es necessiten per matar a un home.

Així com ans de fret només en tenien els pobres, perque els rics ja procuraven calentar-se, ara que aquests procuren agafar-se la calor tant a la fresca com poden; a nosaltres no ens queda altre recurs que suar la *gota gorda*.

Es més pesat una tanda de batre, que trescolar cent cargues de vi. Pero tantmateix aixó no vol dir que en el mon no hi hagi gent ben fresca. Aquí tenim a n’En Gestí, que ha tingut a bé d’anunciar en sa casa el *Madrid-Zaragoza-Alicante*; aixó que ho hagués fet al hivern *santo i bueno* pero en aquesta época aixó del *Servicio de acarreo* i *garage* creiem que estaria més bé per allà a *San Sebastian-Biarritz-Comarruga*.

Entretant el senyor *Picotazos* quan se posa a escriure no li ve d’un kilòmetre, apesar del temps continua prodigant-nos mes butifarres que un tocino de cent.

També al senyor Bolet encara li dura la mania de escriure els programes del cine amb el llenguatge dels *diablos* de l’Arbós.

*Ai revensé revensé
revensé no hi ha pas cura
si en Bolet no vol pas rai,
fent-li una vaga a la cua...*

Res, que si per una raresa canviava el *destino* amb el de Sant Pere i la *donava* per no donar-nos aigua, tant se valdria que no fessin mes teules els rajolers.

I aixó del ploure va llarc; ja ni les senyals hi valen, que deia el meu avi, tant es que hi hagin nuvols en creu, com rosetes, com cel rogent, com enredos a la part de Sant Vicens, que mai han d’anar a plegar l’obra els rajolers.

I no us parlo ara ni d’aquell retol del “Café de España” ni de la “muda” general dels sastres de nostra vi-

la, ni de la passa maniática del futbol, ni dels “desenfrenos” de la pianola del Café del Comerç, ni del *nouveau* aparell extractor de benzina d’En Montserrat, ni de moltes altres coses, perque no vull fer aquesta *putaca* (samfaina) massa espessa.

PERE VIDAL

De l’Ajuntament

SESSIÓ DEL DIA 16 D’AGOST

Amb la presidència de l’Alcalde del rei senyor Josep Soler i l’assistència dels regidors senyors Vidal, Guivernau, Grau i Pagés, s’obra la sessió que es de segona convocatoria aprovant-se l’acte de l’anterior.

Del despatx oficial son llegides les següents instancies: D’En Delfi Batet, demanant per ampliar un portal en un pati del carrer de la Pau num. 7; d’En Miquel Berenguer, instant permís per a construir un garatge en una propietat del carrer d’Orient i d’En Pau Guivernau sollicitant desaiguar a la clavaguera existent al carrer de la Biblioteca les aigües procedents d’un pati de la seva propietat.

Dites instancies degudament informades per la Comissió de Foment, queden degudament aprovades pel Consistori mitjançant la condició indispensable de proveir d’acera llurs edificacions quan s’estimi perlinent.

Igualment es dona compte d’una instancia de Antoni Montserrat fill, el qual enterat del dictament presentat per la Comissió de Foment en la sessió passada respecte a l’instalació d’un aparell suministrador de benzina i trobant quelcom exagerat l’arbitrí que se li signava, proposa el pagament de 100 pesetes per a dita instalació, considerant-se després lliure de tot arbitrí i exempt de tota obligació tributaria.

El Senyor Guivernau diu que acceptar aquesta proposició seria donar precedents a concessions en caracter de perpetuitat i que semblants visos d’expropiació no pot en cap manera establir-los un Ajuntament. El senyor Grau referma amb diferent sentit la tesi del senyor Guivernau, acordant-se que passi aquest assumpte a la Comissió d’Hisenda per el seu estudi.

El senyor Pagés exposa la necessitat de que s’arajin si pot esser abans de la verema, el paviment del carrer de l’Olm, prometent la presidència procurar que aixis es faci tant prompte com sia possible.

El senyor Vidal, tramet la queixa al Consistori d’alguns veïns que deploren de que hi hagi qui s’avesi a llensar les escombraries pels voltants posteriors de la Biblioteca, proposant amb aquest motiu el senyor Pagés, l’us d’un carro recollidor de la brossa, i insinuant la presidència, que tal volta l’establiment d’una nova indústria a la vila, pugui substituir la proposta del senyor Pagés, però que entretant està disposat a no consentir semblants abusos.

I no havent-hi res mes a tractar es doná per terminada la sessió.

ZADIG

ETERNITAT

PORTO una ànsia i un amor
dintre meu, tant sense mida,
que voldria que incessant,
fos el teu amor constant
com una ona indefinida
que eternament onejant
seguís el curs de la Vida.

Sempre enllà, d'enllà, d'enllà
seguiria cels i terres,
copsant infinitament
l'amor de cada moment,
corrent mars, ribes i serres
renovant-se eternament
entremig de pau i guerres.

Per on l'onada passés
solcaria una esperança;
rastre d'argenta il·lusió.
que perden-se en l'horitzó,
deixaria una recança
i una dolça fruïció
i una vaga delectança...

I enllà sempre... sempre enllà,
planicera i somniosa,
sense el desig d'una fi,
tombaria son destí
deu mil voltes, delitosa,
portant la joia en son si
i al entorn de tota cosa...

I així fins finir el mon,
que l'onada esclataria,
i extenent-se en l'amplitud
del mar, en la solitud
suament s'adormiria...
I en nova eterna quietud,
sempre mes perduraria
el record d'amor hagut,
que pel cel s'esbargiria
sempre etern de joventut!..

FRANCESC ROSSETTI.

Noves i Comentaris

Durant els primers dies d'aquesta setmana s'ha produït pels termes de Montmell un grandió incendi que ha desvastat tota aquella muntanya amb tan intens arborament que els homes vells d'aquelles rodalies asseguren haver-se perdut potser uns 4.000 jornals de muntanya, no recordant cap d'ells haver vist mai un foc de tan montruoses proporcions.

A la nostra Direcció s'ha rebut una misteriosa lletra signada per un tal A. Bogado, i datada a *Orillas del Mediterráneo, 8-VIII-23*, en la que després d'interessar-se per aquesta *ben dita tierra Catalana* (que no es la seva segons diu) i després de sentir no poguer-se expressar per escrit amb la nostra *habla* ens dirigeix les tres següents preguntes, fent ressaltar abans que "no hay derecho a abusar de un cargo impuesto, ni hay que olvidar que una elección popular os trajo a los concejos de la villa, señores de la mayoría".

"Es cierto, pregunta, que la poca presión de agua potable que surte esta villa y sus barrios marítimos, es debida a que diariamente se facilitan regular número de cargas que van destinadas al afirmado de la carretera de Calafell?

"Es verdad que algunos de los carros que trañan cubas con agua de cierta boca de riego, son propiedad de un tratante que no quiere de Vendrell ni el agua para bautizar unos nietos que llaman de papá a cierta pasajera y sí que oscura autoridad?

"Se cumple en el cabildo municipal vendrellense el apartado 4º del Art. 43 de la Vigente Ley Municipal?

Les tres preguntes son prou interessants. Ara que les recullí qui...li sembli que ha de fer-ho i que qui mes hi sàpiga, mes hi diga. Nosaltres tractanse d'aigues, no fem altre cosa que rentar-nos-en les mans.

Ahí a la tarda feren una visita d'excursió a la nostra vila, passo de dos-cents nens de la Colonia "Vilamar" de Calafell, els quals acompanyats de llurs mestres recorreren diferents llocs de la població cantant, algunes de les seves cansonetes enfront de la casa de la Vila on foren rebuts per l'Alcalde que'ls donà la benvinguda.

Organitzats pel Foment Comercial i Industrial i patrocinats per l'Ajuntament amb la cooperació de totes les autoritats i entitats polítiques, agrícoles i recreatives de Sant Sadurn de Noia, s'ha publicat el Cartell dels Jocs Florals que se celebraran en dita població amb motiu de les Fires i Festes el dia 9 del vinent setembre.

Dit cartell consta de vint-i-nou valuosos premis formant el jurat qualificador: Jaume Raventós, President; Josep Parededa Pbre, Vis-president; R. Suriñach Senties i J. M. Folch i Torres, Vocals; Josep Varies, Secretari.

Els treballs succeïent-se a les condicions de consuetut, hauran de trametre's al Secretari del Jural, Arrabal 21, Sant Sadurn de Noia, abans del 20 del mes actual.

Registre Civil

Del dia 9 al 16 d'Agost

NAIXEMENTS: Cap.

DEFUNCIONS: Geronim Puig Heredero, de 74 anys; Josep Mercadé Gavalda, de 47 anys.

MATRIMONIS: Anton Mata Riembau amb Maria de la Mercé Rosell Guasch.

ESPORTIVES

**Llorens del Penadés, 1.
F. C. Vendrell, 2.**

El passat dissabte el primer equip local, va traslladar-se a Llorens del Penadés, per a disputar-se en un encontre futbolístic, contra el primer de dita població, degudament reforçat, una preciosa copa, donatiu d'aficionats al futbol d'aquella vila.

L'encontre tingué moments interessants i altres que degut a la parcialitat del arbit, feu que el joc es posés dur, desiluint algunes les jugades, malgrat això l'encontre correspongué amb el triomf del equip vendrellenc, per dos tantos a un, entrats per Cubota i Ivern respectivament. El Vendrell va presentar-se amb la falta de Marqués, ocupant son lloc Barnadas, i el d'aquest Mallofré.

Sincerament felicitem a tots els equípners que componien l'equip vendrellenc, *purament vendrellenc*, que sabé tant brillament defensar els seus colors i obtenir lligitament un nou trofeu.

L'equip vendrellenc va presentar-se de la següent manera: Altés, Nin, Colei, Mallofré, Barnadas, Martín, Lleó, Mascaró, Iven, Robira, Cubota.

**Colònia esfluencia de S. Salvador, 2.
F. C. Vendrell, selecció, 2.**

Diumenge en el camp local, tingué lloc un encontre amistós entre els dos equips citats. Com sia que els equípners que formaven l'equip de la colònia hi figuraven certs equípners del primer local, despertá entre el públic, una gran espectació, desitjos de midar les forces d'un i altre equip.

El partit en si no resultá el que d'ell s'esperava ja que durant tot l'encontre vejerem certes jugades impropies d'un partit amistós com era aquell. Manifestem aquestes coses per el que vejerem en ocasions en que'ls equípners visitants, ni les indicacions del arbit escoltaven, carrecs que no sols deurien de fer-se als equípners visitants, ja que també entre el públic hi capí qui coadjudaba a les tasques dels seus.

Els locals corresponent a les formes dels visitants contestaren, admoillat-se a n'el seu joc cosa que no fou en certs moments molt grata als veritables aficionats als bons partits de futbol.

L'encontre començá amb un lleuger domini dels visitants que durá poc. El Vendrell s'anima incurrent amb dos orsaís. Nou domini visitant. Corner contra Vendrell s'ens conseqüencies. Nou avanç vendrellenc i nou off-side. El Vendrell domina salvant la defensa visitant tot perill. Avanç visitant que salva Sabanés, a corner. Els locals perden dues ocasions magnifiques. Altre off-side vendrellenc. Nou avanç visitant que acaba en gol a una indecisió dels baks locals, logrant-se aquest tanto per mediació de Mata.

Centrada novament, els locals s'animen i en un avanç un pase de Trayner a Robirosa, aquest obté l'empat. Aquest tanto porta que'ls visitants redoblin els esforços sens resultat ja que'l domini es local, acabant-se la primera part. La segona fou com manifestem, la part en que vejerem menys futbol salvant alguns casos i equípners per lo que restem en resenyar-ho, obtenint un tanto novament cada un dels dos bandos. Arbitrá l'encontre Robira, presentant-se els equips de la següent manera Sant Salvador: Godó II, Torres, Pascual, Vives, Ribas, Martín, Iovert, Renom, Mascaró, Godó I, Mata. F. C. Vendrell: Sabanés, Bó, Colei, Mallofré, Angrill, Company, Lleó, Trayner, Barnadas, Robirosa, Urgell. Els tantos de la segona part foren obtinguts per dos escapades de Godó I i de Barnadas. L'actuació de Godó I, fou molt alabada.

C. S. Vilanova - F. C. Vendrell

Dimecres, el primer local visitá a dit equip vilanoví disputant-se una copa oferta per uu comerciant d'aquella població.

La mala actuació directa del arbit envers l'equip vendrellenc feu que aquest després de començada la segona part es retirés del camp, tenint els vilanovins dos tantos a zero a favor seu. Per deferencia al futbol no detallem res mes de dit encontre.

BONSOMS

Arbós

CARRERA CICLISTA

Un aconeteixement per a l'Arbós, prometen esser les importantíssimes carreres de bicicletes que l'Agrupació Deportiva está organitzant per a celebrar al espaiós velodrom de nostre vila, el dia 27 del corrent, a dos quarts de quatre de la tarda, amb motiu de la Festa Major, les quals, a jutjar pels valuosos premis oferts, promet ésser un dels millors esdeveniments ciclistes registrats en el que va d'any.

Primera carrera "individual", per punts, una hora, primera i segona categoria.—Primer premi, 100 pessetes; segon premi, 60; tercer premi, 30; quart premi, 10; cinqué premi, una ampolla de xampany.

Segona carrera comarcal "individual", de 150 voltes (15 quilómetros).—Reservada per a corredors de tercera categoria i neófits.

Tercera carrera, debutants, socis de l'Agrupació Deportiva, de 56 voltes (8 quilómetros), "individual".—Grans premis en metálic.

Els primers premis de la segona i tercera carrera, consisteixen en dues valuosos copes, donatiu de la gran casa Sanromá l'una i del conegut sportman, En Laureá Moreno l'altra.

Entre altres han ofert premis: la important casa Bergougnan, Unió Industrial, Ajuntament, el distingit jove Esteve Maymó, Carles Mas, Cicles Guinovart-Escoda de Vendrell, Cicles Canals, la important casa "La Modernista", de Josep Guasch, uns sportmens de Vilanova i Geltrú etc.

Llocs de subscripció: Josep Canals i Doménc Feliu.

RENAIXEMENT

Setmanari Republicà Nacionalista

Portaveu de les esquerres del districte de Vendrell

DIRECTOR: Francesc Rossetti.

REDACTORS: Lluís Figuera, Emili Folch Josep Gay, J. Vidal Canela, Joan Angrill, Jaume Lleó, Jaume Romeu i Pere Bonsoms.

ADMINISTRADORS: Francesc Pagés, Pau Guivernau, Josep Grau i Francesc Farreny.

COL·LABORADORS: R. Palau, E. Lleó, E. Saleta, P. Vidal, E. Garriga, J. Coll, J. Monclús O. Salto, A. Palau Ximenes, B. Llobera, S. Llanas, A. Casajoanes, A. M. Poblet, J. Pascual, E. Cruaïes, J. Serra, R. Arans, J. Gual, J. Julià Cuadras, A. Jordana, N. Claramunt, E. Miralles, A. Mestre, E. Jané, J. Martí, M. Aubià, A. Solé, E. Romeu, J. Julivert, A. Martorell, J. Rabal, F. Cañameras, E. Duch Salvat, R. Amat i altres.

Direcció: Mar, 5
Teléfon 808

Redacció: Centre Republicà Nacionalista
Teléfon 801

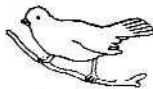
Si vosté s'aprecia

de tenir una exagerada
pulcritut en la seva roba
interior, sabrà que aixó
s'aconsegueix rentant-la
amb

**SAVÓ
CHIMBO**

Fabricants
Oniga Suonera de
Tapia i Sobrino S.O
Bilbao

Representant
F. Garriga,
Corts 403 T-79-H
Barcelona

Representant : Anton Aymerich
Estrella, 23 - VENDRELL